

JANA JAVORSKÁ

**HOLKA
NA
JEDEN
DEN**

Jana Javorská

HOLKA NA JEDEN DEN

VĚNOVÁNÍ

Věnováno mým dětem Aleškovi a Ájince.

Aleškovi za to, že přesně ví, kdy potřebuju obejmout a slyšet, jak moc mě má rád.

Ájince za to, že jsem stále zůstala její „Mamiškoj“ a ani v pubertě se nestyděla držet mě kdykoli za ruku.

Miluju vás víc než svůj vlastní život.

S láskou vaše máma

Jana Javorská

PROLOG

Valérie seděla na lavičce v parku a očima plnýma slz pozorovala cestičku, kterou se vydali mravenci jako pluk vojáků. Nevnímala okolní svět. Byla smutná, zklamaná a čerstvě zatrpklá proti všem mužům, které kdy v životě potkala.

Slza jí ukápla na zem a vytvořila mravencům překážku v podobě louže. Vyndala z kabelky kapesník a hlasitě se do něj vysmrkala. Otřela si slzy a rozhlédla se kolem.

Jarní příroda se právě probírala ze zimního spánku a všechno kolem se radovalo, že se vrátilo slunce. Jen Valérie neměla jediný důvod k radosti. Je sama, tlustá, bez práce a bez přátel. Dříve jí tato skutečnost tolik nevadila. Ale to bylo tehdy, kdy do jejího života ještě patřil Tomáš. Vlastně to bylo ještě včera, dokonce i ještě dnes ráno.

Najednou je zase sama a zbytečná. Tomáš ji opustil. Nudil se v jejich vztahu. Celou dobu mu dělala služku a přizpůsobovala se jeho náladám. Bylo to zřejmě málo. Teď je konec a ona cítí prázdnotu. Tolik si přála mít dítě. Zbývá jí pár let a pak už na to bude stará. Možná, kdyby na něho tolik nenaléhala, mohli i nadále zůstat spolu. Až se vrátí domů, Tomáš už tam nebude. Nedokázala si představit prázdný byt. Bude jí bez něho zoufale smutno.

Přestože v jejich vztahu nebyl sex příliš častým jevem, přece jen občas měla pocit, že je výjimečná. Mohl za to právě Tomáš, který z ní uměl udělat princeznu. Najednou je z ní zase tlustá, ošklivá ženská, kterou nikdo nechce. Raději by měla skočit z mostu a skoncovat se životem, stejně už na ní nikomu nezáleží.

Zvedla se z lavičky a pomalu odcházela z parku. Loudala se kolem řeky a v hlavě jí bouřila jedna a táž myšlenka. Udělá to! Ano, skoncuje se životem. Je to jediné možné východisko. Musí to udělat a hned!

KAPITOLA 1.

Je to už téměř rok, co ji opustil Tomáš, rok, co se pokusila o sebevraždu. Nechácala, jak to jen mohla udělat. Vždycky uctívala život ve všech jeho podobách, v dobrém i zlém. Cítila uvnitř, že nemá právo vzít si něco, o co se sama nezasloužila.

Čas přesto její rány nezahojil. Kdyby pro ni ten mladík neskočil do řeky, určitě už by měla klid. Teď se dál musí protloukat životem bez peněz, bez přítele, bez kamarádů a hlavně bez dítěte, které si tolik přála. Jediným zpestřením jejího smutného života je, když občas vypomůže jedné staré paní odvedle. Někdy jí nakoupí, pomůže s úklidem a hlavně si povídají.

Valérie milovala večery s Tomášem. Vždycky si spolu vyprávěli a smáli se hlouposti druhých. Valérie pokaždé uronila slzu při myšlence na společné chvíle. Stále se nedokázala s jeho odchodem smířit.

Z myšlenek ji vytrhl zvonek u dveří. Opatrně vykukla špehýrkou a zjistila, že za dveřmi stojí majitel domu. Cítila, že přijdou nepříjemnosti, protože setkání s ním se už týden vyhýbala. Nějak jí tento měsíc zase nezbylo na nájem, a teď se z toho bude muset nějak vymluvit.

„Valérie, otevři! Víím, že jsi doma!“ domáhal se vstupu dovnitř. Valérie s povzdechem otevřela dveře.

„Dobrý den, pane Kůrka. Co byste potřeboval?“ zeptala se nevinně.

„Nehraj si na hloupou! Dobře víš, že mi dlužíš za nájem. Jdu si pro peníze,“ cpal se dovnitř a rozhlížel se po bytě.

„No, víte, já zrovna teď nemám. Můžete mi ještě týden počkat?“

„Počkat? Blázníš? Kam bych takhle přišel, kdybych každému dovoloval, ať si platí, jak chce?“ mračil se na ni.

„Já ty prachy seženu, slibuju,“ dušovala se Valérie, ale sama netušila, kde je vzít.

„Máš na to dva dny, dyl ne. Běda tobě, jestli tu pozítří večer prachy nebudou. Jasný?“ chytil ji za bradu a podíval se jí zpříma do očí.

„Jo, jasný, jasný. Určitě je seženu. Přísahám!“

„Dobrá, ale to bylo naposledy!“ zahrozil jí prstem.

„Jo. Naposledy. Víckrát se to nestane. Brzy už si najdu nějakou práci,“ slibovala a modlila se, aby už vypadl z jejího bytu. Byla z jeho přítomnosti nespává.

Kůrka se na ni významně podíval, poplácal ji po zadku a odešel.

„Slizáku!“ ulevila si Valérie, když za ním zapadly dveře. Zoufale se sesunula na židli. Neměla sebemenší tušení, jak tenhle problém vyřeší a kde sežene prachy.

Seděla u stolu a přemýšlela, co by tak ještě mohla prodat. Už jí toho moc nezbývalo. Snad jen zlatý řetízek s přívěskem od babičky, ale za ten toho asi moc nedostane. Schovávala si ho na ty nejhorší časy. Bohužel, ty právě nastaly.

Sundala si řetízek a pečlivě si ho prohlížela. Byl to poslední, co by chtěla prodat. Ale od té doby, co zůstala sama a přišla o práci, prodala vše, co mělo nějakou hodnotu, a za co jí v zastavárně dali nějakou tu stokorunu. Řetízek pečlivě zabalila do ubrousku a zavřela do krabičky od čaje. Schovala si ho do kredence za hrníčky. Ještě ne, ještě ho neprodá, i kdyby měla jít žebrot.

Přestože celý příští den obcházela okolní krámky a nabízela svoji pomoc, nikdo o levnou sílu neměl zájem. Smutně se vracela domů a přemýšlela, co řekne Kůrkovi, až si znovu přijde pro peníze. Po cestě se zastavila u babky Hájkové, které občas pomáhala s nákupem a drobnými domácími pracemi. Snad přijde alespoň na jiné myšlenky.

„Jsi nějaká smutná, Valinko. Stalo se snad něco?“ vyzvídala babi Hájková zvědavě.

„To se vám zdá, babi,“ snažila se tvářit vesele, ale vůbec se jí to nedařilo.

„Holka zlatá, mně to můžeš říct, co tě trápí. Já to přeci poznám,“ naléhala na ni babi dál.

„Jen špatnej den. Byla jsem hledat práci a pořád nic.“

„Jo, holka, to je smutný. Dřív takový problémy nebyly. Práci měl každej, kdo chtěl dělat.“

„Já vím. Ale ta doba je už dávno pryč. Klidně bych dělala cokoli, jen kdyby se něco naskytlo,“ stěžovala si Valérie.

„Měla by sis najít nějakého chlapce,“ mrkla na ni babi šibalsky.

„Kdopak by mě chtěl? Jen se na mě, babi, podívejte. Copak já jsem nějaká krasavice?“

„Ale no tak. Na kráse záleží jenom hlupákům. Pořádnej mužskej vidí duši a taky to, jestli je ženská šikovná do rodiny,“ rozdávala babi rady.

„Dneska už je jiná doba. To možná bejvávalo dřív, ale teď už je všechno jinak. No nic, potřebujete ještě něco?“ zeptala se Valérie, když naskládala vyžehlené prádlo do skříně.

„Jsi zlatíčko. Děkuju. Já to nechápu, taková šikovná. Ty chlapi jsou snad slepí,“ zlobila se babi a strkala Valérii dvě stě korun, za to, že jí vyžehlila prádlo.

„Já to nechci, babi. Schovejte si to. Přišla jsem si popovídat,“ ohradila se proti tomu Valérie, přestože věděla, že by jí i těch pár stovek pomohlo.

„Jen ber a neupejpej se. Však sis to odpracovala už mockrát.“

„Babi, nezlobte mě. Nebo už víckrát nepřijdu!“ rozčilovala se Valérie. Bylo jí hloupé brát si peníze za to, že nemusela sedět sama doma a litovat se. Babi viděla, že s penězi nepochodí, a tak spěchala do kredence a vyndala alespoň čokoládu, aby se nějak odvděčila.

„Tak na, tady máš něco na nervy. A neodmlouvej!“ podávala jí tabulku čokolády. Valérie se usmála a babka věděla, že má vyhráno. Dobře znala její závislost na sladkém.

„Teda babi, takhle si toho chlapa nikdy nenajdu, když se budu pořád ládovat čokoládou.“

„Však se dočkáš, neboj, až přijde čas.“

„Tak děkuju. Napište mi seznam, co chcete nakoupit, zastavím se tady zítra ráno.“

„Jsi hodná. Tak papa, děvenko,“ mávala jí babka Hájková na rozloučenou.

Sotva dorazila domů, už tam byl Kůrka. Zabouchal na dveře, aby věděla, že si jde pro peníze.

„Tak jsem tady,“ hulákal mezi dveřmi, sotva je Valérie otevřela.

„No, víte, já ...“ Valérie honem hledala nějakou výmluvu, která by zabrala.

„Neříkej mi, že ty prachy nemáš. Na to předem zapomeň!“ hromoval Kůrka a cpal se do bytu. Valérie před ním vyděšeně couvala. Kůrka za sebou zabouchl dveře a ukázal na ni výhrůžně prstem.

„Já jsem tě varoval, holčičko, abys to na mě nezkoušela. Nejsem žádná charita a ty koukej fofrem zaplatit nebo se pakuj a hned!“

„Když já opravdu nemám. Nezbyvá mi už ani na jídlo,“ hájila se Valérie.

Vtom Kurkův zrak padl na čokoládu, kterou Valérie dostala od babi za práci, a hned se začal rozčilovat.

„Jo, tak ty jsi taková chudinka, že nemáš na jídlo? A na čokoládu máš? To je teda moc zajímavý, tak mi koukej ale fofrem navalit moje prachy.“

Valérie sáhla po čokoládě a podávala ji Kůrkovi.

„To je všechno, co mám. Prachy donesu. Určitě.“

„Nevěřím ti, to už jsi říkala před dvěma dny. Chci je hned a basta. Tady si sednu a nehnu se, dokud mi je nedáš.“

Pak mu bleskla hlavou myšlenka a Valérie vytušila, že bude zle.

„Leda by sis to chtěla, děvenko, odpracovat,“ Kůrka si ji mlsně obhlížel. „Odpracovat? Jak odpracovat?“

Valérie tušila, že to není dobrý nápad, ale nic jiného jí v tu chvíli nezbyvalo.

„Netvař se jako neviňátko. Trochu se spolu pošmajchlujeme,“ slintal Kůrka a už se k ní blížil. Natlačil Valérii na zeď a začal ji osahávat.

„Ne, to ne!“ vykřikla Valérie, ale nebylo jí to nic platné. Kůrka jí už sahal pod sukni a stahoval jí kalhotky. Druhou rukou ji pevně svíral kolem krku, aby mu nemohla utéct.

Valérie se marně zmítala a snažila se vymanit z jeho sevření. Když ale zjistila, že na to nemá dost síly, jen potupně držela a čekala, až si Kůrka udělá dobře. Polykala horké slzy a v duchu si přísahala, že za tohle ho jednou zabije.

Když skončil a natáhl si kalhoty, poplácal ji jako obvykle po zadku a zamířil ke dveřím. Pak se otočil a povídá:

„Tohle bylo nájemné za jeden týden, ještě mi dlužíš za tři další. Když neseženeš prachy, přijdu si je každý týden vyinkasovat,“ mlsně se usmál a odešel.

Jakmile za ním zapadly dveře, Valérie se hořce rozplakala. Takhle ji nikdo nikdy v životě neponížil. Nejraději by popadla kudlu a vrazila mu ji do krku.

Když se vyplakala, spěchala do koupelny, aby ze sebe smyla ten pach, který cítila na svém těle. Drhla se žínkou tak, že měla kůži rozbolavělou, div, že si ji nesesedřela.

Jak mohla něco takového dopustit? Měla by zajít na policii a všechno tam nahlásit. Ale co když se jí vysmějí, že si to vymyslela? Copak vypadá na nějakou krasavici, kterou by chtěl někdo znásilnit?

Dívala se na sebe do zrcadla a bylo jí smutno z toho, co vidí. Proč musela tak dopadnout? Nejraději by se neviděla. Opět se jí vkrádala myšlenka, že nemá cenu zůstat na tomto světě. Konečně by měla od všeho pokoj. Ale její druhé já, jako by jí našeptávalo, že to nesmí vzdát. Nesmí dovolit, aby jí někdo takhle krutě ubližoval. Musí se mu pomstít. Musí ho za to potrestat. MUSÍ!

Když se konečně vypořádala z koupelny, zalezla v posteli pod deku a vymýšlela na Kůrku tu nejkrutější pomstu. Nemohla usnout, a tak si představovala, jak Kůrka trpí. Dokonce i ve snu - když konečně nad ránem usnula - prováděla spoutanému Kůrkovi ty nejhorší věci, za které by se nemusel stydět ani nejkrutější vyšetřovatel gestapa.

Ráno ji probudil telefon. Volala babi a měla starost, zda je Valérie v pořádku. Bylo už skoro jedenáct hodin a Valérie ještě ležela v posteli. Raději zalhala, že jí není dobře, aby získala pro sebe čas. Kdyby takto nakráčela k babi Hájkové, hned by jí bylo jasné, že se něco stalo. Nechtěla jí přidělovat zbytečné starosti. Byl to jediný člověk, který na ni byl hodný. Valérie ji za to měla moc ráda. Domluvila nákup na příští den a znovu se zachumlala do peřin. Dneska má důvod zůstat doma. Zítra bude určitě o něco líp.

Druhého dne se pomalu loudala k domečku babi Hájkové a přemýšlela, co udá za nemoc, která jí znemožnila včera přijít na slíbenou návštěvu spojenou s nákupem. Naštěstí ji babka uvítala mezi dveřmi, a než se Valérie rozkoukala, už ji směřovala k autobusové zastávce.

„Dneska pojedu s tebou, Valinko. Zajdeme se podívat, jestli už jsou k mání nějaké kytičky na zahrádku,“ těšila se babka, která milovala rýpání v hlíně a už se nemohla dočkat, až se do toho spolu zase pustí. Valérie byla ráda, že se jí na nic neptá a její kruhy pod očima nijak nekomentuje.

Po návratu domů se babka zabývala nakoupenými sazeničkami zeleniny a muškátů a vesele si plánovala, jak si letos uspořádá zahrádku. To Valérii moc potěšilo, protože ji to přivedlo na jiné myšlenky. Vybalila nákup a uložila ho do ledničky a do spíže. Potom uvařila oběd a zůstala klábosit až do večera.

Babka vytáhla ze spíže láhev vína a přemlouvala Valérii, aby zůstala přes noc a nechodila domů, když už je venku tma. Valérie by moc ráda zůstala, ale ráno ji čekal pohovor na úřadě práce, a tak musela odmítnout.

„To je škoda, tak hezky jsme si to dneska spolu užily,“ povzdechla si babka.

„Já vím, babi. Však já zase brzy přijdu. Musím ještě oběhnout několik firem a poptat se po práci, abych měla od úřadů klid.“

„Nemáš to, holka, jednoduchý, vid’?“

„Copak o to, jen kdyby se mi už konečně poštěstilo něco najít,“ posteskla si Valérie. „Hned by to bylo veselejší. A tu láhev raději schovejte. Musím mít ráno čistou hlavu.“

„No, dobrá tedy. Načneme ji příště. Třeba už bude nějaký ten důvod k oslavě, a ty už budeš mít práci.“ Babka neochotně uklidila skleničky na

víno zpátky do sekretáře. „Tak ti budu držet palce,“ ukázala symbolické gesto a rozloučila se s Valérií.

Té se na úřad vůbec nechtělo. Bylo jí jasné, že tam zase bude muset trčet ve frontě cikánů minimálně dvě hodiny a poslouchat jejich křik a dohady. Určitě dostane zase vynadáno, že se málo snaží sehnat si nějakou práci. Ale když všude po ní chtějí cizí jazyky a znalost práce na počítači.

Ne, že by byla v tomto směru negramotná, ale potřebovala by si některé věci zase oživit. Ale kde, když doma žádný počítač nemá a angličtinu použila naposledy na střední škole? Vůbec si nevěřila, že by byla schopná se s někým domluvit.

Příští týden opět běhala od firmy k firmě a hledala marně práci. Ani si neuvědomila, jak týden rychle utekl. Když u ní večer zaklepal Kůrka a přišel si pro peníze, bez obav mu otevřela. Zapomněla, že už je čas zase zaplatit, nebo se mu podvolit. Když ho však spatřila, krve by se v ní nedořezal. Chtěla mu zabouchnout před nose, ale byl rychlejší a hbitě strčil nohu do dveří.

„Ale, ale, holubičko, snad ses nechtěla přede mnou zapřít? To bych ti teda nedoporučoval. Zaplat! Nebo víš, co tě čeká,“ chlípně se na ni uculoval.

Valérii se téměř zvedl žaludek při představě, co ji čeká. Rychle zaimprovizovala:

„A co kdybychom se domluvili na tom, že vám ten jeden den budu dělat služku. Uklidím, vyperu, vyžehlím, navařím, zkrátka vše, co bude potřeba.“

Kůrka se nad její nabídkou zamyslel. Jeho byt by ženskou ruku potřeboval. Valérie viděla, že zaváhal, a rychle se na něho usmála, aby ho navnadila.

„Dobrá, tedy,“ souhlasil nakonec a Valérii se ulevilo. „Přijdeš hned zítra ráno. Napíšu ti seznam, co je třeba udělat. Když to nestihneš za jeden den, budeš tam tak dlouho, dokud to neuděláš,“ zavrčel na ni, ale neodpustil si ji ještě před odchodem zase poplácat po zadku.

Valérii spadl kámen ze srdce. Všechno je lepší, než kdyby mu musela znovu podržet. Sice se jí v jeho přítomnosti dělalo zle od žaludku, ale bude mít opět na chvíli vystaráno. Klidně mu bude otročit, jen když ho bude mít z krku.

Když druhého dne přišla ke Kůrkovi do bytu a viděla, v čem bydlí, udělalo se jí špatně. Všude haldy špinavého nádobí a špinavé prádlo se povalovalo kolem dokola. Na stole byl plný popelník a vedle toho zbytky starého jídla. Záclony byly plné prachu a zašlé od věčného kouření, pohovka byla celá prosezená a umolousaná. Jen samá špína a nepořádek a to ještě nebyla v koupelně a na záchodě.

„Tak to bude na dlouho,“ povzdechla si.

„To je mi jedno. Řekla sis o to sama, tak si nestěžuj.“

Valérie netušila, kde má vůbec začít. Posbírala tedy všechno poházené prádlo a odnesla ho do pračky, pak se pustila do nádobí, a když byla hotova, začala uklízet. Kůrka se jí neustále motal pod nohy. Nakonec ho vyhnala do ložnice s tím, že do té se pustí až další den, protože to nemůže všechno stihnout najednou. Kůrka ji s mručením poslechl a zmizel v ložnici. Za chvíli už slyšela hlasité chrápání. Konečně se jí ulevilo.

Příštího dne umyla okna, vyprala záclony, převlíkla postel a uklidila ložnici. Večer padla unavená, jako kdyby celý den strávila na galejích. Ale pořád jí to bylo milejší, než aby se tomu hnusákovi podvolila.

Stále sháněla práci a stále marně. Týden opět utekl jako voda a Valérie neměla na zaplacení. Když zaklepal Kůrka na dveře, byla rozhodnutá, že si to znovu odpracuje. Sice vůbec netušila, co pro ni Kůrka tentokrát vymyslí, ale už se ho nebála. Jenže se přepočítala. Kůrka šel najisto. Nic jiného nechtěl než sex. Zřejmě si dal něco ostřejšího na posilňenou a teď vyžadoval po Valérii poslušnost.

Valérie nedokázala překousnout další ponížení. Bránila se zuby nehty, ale marně. Kůrka byl kus chlapa, a když odmítala být mu po vůli, profackoval ji tak, až měla na obličeji modřiny. Nešťastná a zneuctěná proplakala celou noc na zemi v chodbě, kde si ji tak hrubě vzal. Myšlenka na sebevraždu byla to jediné, co ji napadlo. Musí skončit s tím svým bídným životem. Stejně už pro ni nemá žádnou cenu.

KAPITOLA 2.

Když se babka Hájková marně snažila celý den dovolat Valérii, rozhodla se, že za ní zajde a zjistí, co se děje. Když ji Valérie konečně vpustila k sobě do bytu, babka se zděsila. Modřiny v obličeji se už Valérii začaly pěkně vybarvovat. Babka Hájková okamžitě poznala, že se něco stalo.

„Tak děvenko, a teď mi tady pěkně od začátku řekni, co se přihodilo.“

Babka se posadila v kuchyni ke stolu a byla rozhodnutá zůstat, dokud se nedozví celou pravdu. Valérie připravovala kávu zády k ní a vůbec se jí nechtělo o tom mluvit. Babka ale byla jediná její kamarádka a ona se potřebovala někomu svěřit a vyplakat.

Jakmile Valérie postavila oba šálky s kávou na stůl, okamžitě propukla v pláč. Pak všechno po pravdě vypověděla, jak ji Kůrka vydírá a jak mu musí být po vůli, aby měla vůbec kde bydlet. Také jí prozradila, jak je na tom s penězi a že stále nemůže najít žádnou práci, a proto jí na živobytí nezbývá mnoho peněz.

Babka zamračeně naslouchala, a když Valérie skončila, pronesla klidným hlasem:

„Tak poslouchej, Valinko. Ty se teď okamžitě sebereš a půjdeš na policii a všechno tam nahlásíš.“

„Ale babi, to nemůžu. Nechtějte to po mně, nechci tu potupu zažít znovu. Určitě by se mi vysmáli. Vždyť se na mě podívejte. Copak by chtěl někdo znásilnit něco takovýho?“

„A to teda ne! To bych se na to podívala. Je to hajzl a hajzl za to musí zaplatit,“ naléhala na ni babi Hájková.

„Nezlobte se, babi, ale já to nedokážu.“

„Sakra Vali, přece nedovolíš, aby to tomu darebákovi jen tak prošlo?“

„Já vím. Jsem pitomá, ale nedokážu to. Alespoň ne zatím.“

„Dobrá. Co mám s tebou dělat? Tak se aspoň sebereš, okamžitě se sbalíš a půjdeš bydlet ke mně.“

„Ale babi, to po vás nemůžu chtít,“ odporovala Valérie.

„Děvenko, já jsem starej člověk a starý lidi jsou vděčný za každou společnost, která se jim naskytne.“

Valérie si otřela uplakané oči. Babi ji pohladila a vlídně se na ni usmála.

„Babi, vy jste můj anděl strážný.“

„Ale jdi ty, třesidlo. Už jsi mi to měla povědět dávno. Ušetřila by sis spoustu nepříjemností s takovým grázlem. Fuj, ani na jméno mu nemůžu přijít. Nejraději bych ho chytila pod krkem a naládovala bych mu tou mojí holí, ten by koukal. Holomek jeden!“ rozohnila se babka a Valérie se konečně zase usmála.

„Teda babi, s vámi bych si to nechtěla rozházet,“ usmívala se na ni a byla konečně šťastná, že má po starostech.

„No, vidíš, jak jsme to pěkně vymyslely. Dneska si sbalíš věci a večer už budeš u mě. Mám tam místa habaděj. Budeš mít i svoji světničku a bude nám spolu dobře. Já už se o tebe, děvenko, postarám.“

„Však já vám to, babi, všechno vynahradím. Jakmile si najdu práci, budu vám platit nájem.“

„Tak o tom nemůže být ani řeč, to bys mě vážně nazlobila!“

„Ale babi!“

„Už jsem řekla! Vždyť jsi skoro jako moje dcera! Musela bych se hanbou propadnout. Už sis to dávno odpracovala za tu dobu, co se o mě tak hezky staráš.“

Ještě téhož dne se Valérie odstěhovala. Nikdy nebalila svoje věci raději než tentokrát. Výpověď z bytu i s klíči hodila Kůrkovi do schránky a pelášila odtamtud rychle pryč. Čeká ji nový domov a hlavně v něm už

nezůstane tak opuštěná. Bude mít zase někoho blízkého a na starosti už nebude sama.

Netrvalo dlouho a Valérie konečně našla práci jako pomocná švadlena v jedné malé firmičce. Ihned uspořádala slavnostní večeři a pořádně to spolu s babi oslavily.

„Musím se vám s něčím svěřit, babi,“ povzdychla si ve slabé chvíli Valérie. „Kdybyste za mnou tenkrát nepřišla, už bych tady nebyla. Zachránila jste mi život. Jste můj opravdový anděl,“ pohládila babi po ruce a té se ihned zaleskla slza v oku.

„Ale jdi ty, blázínku. Ráno bys to viděla určitě jinak.“

„Ba ne, už bych asi neměla pro co žít. Otevřela jste mi oči.“

„Kdepak holka, to byl osud. Co bych si tady bez tebe počala, vždyť já už taky dávno nikoho nemám. Byly jsme si souzený. Pán bůh věděl, jak to vymyslet,“ usmívala se babka, ale potají si otírala slzy dojetí. Uvědomila si, že bylo štěstí, když poslechla svůj instinkt a vydala se za Valérií. Bůh ví, co by ta bláznivá holka ještě provedla.

„A víte, že jste byla jediný důvod, proč jsem neskoncovala se životem hned ten den, kdy mně ten hajzl ublížil? Pořád jsem si říkala, kdo vám pomůže, když odejdu.“

„Tak vidíš a už o tom nemluv. Chtěla jsi slavit, tak dost slz,“ zlobila se naoko babka a byla ráda, že zakročila včas. „Určitě se vdáš a budeš mít děti a já se třeba ještě dočkám vnoučátek.“

„Ale babi, kdo by mě asi tak chtěl?“

„Jen neříkej. Nikdy nevíš.“

„Myslím, že teď nebudu chtít žádného chlapa hodně dlouho ani vidět,“ bránila se Valérie.

„Já vím, ale čas to zahojí a až přijde ten pravý...“

„Ale no tak babi, necháme to na jindy, jo?“

„No, dobrá. Ale na tu policii bys určitě měla zajít,“ nabádala ji babka.

„Já bych si to s ním raději vyřídila jinak. Sice ještě nevím jak, ale snad na něco přijdu.“

A tak šel čas a Valérie se s babi Hájkovou sžila jako s vlastní. Stále se snažila jejich společný domov nějak vylepšit a všechny peníze, které vydělala, investovala do jejich domečku a zahrádky. Babi sice zprvu protestovala, ale když viděla, jakou z toho má Valérie radost, nechala ji být, ať si dělá, co chce. Tajně jí pak založila konto v bance, kam pravidelně ukládala částky, aby tak vykompenzovala Valeriiny výdaje.

Obě si tak žily spokojeně až do doby, kdy se Valérie vrátila z práce domů a našla babi ležet na zemi. Ihned zavolala záchranku, ale bohužel už bylo pozdě. Babi umřela na mozkovou příhodu. Valérii se znovu zhroutil svět. Najednou nevěděla, co si počít. Babi byla její jediná rodina. Valérie k ní vzhlížela jako k vlastní a obdivovala její laskavost a smysl pro pořádek. Teď se zase bude muset prodírat životem sama. Nemá se komu svěřit a komu si postěžovat. Kde hledat spřízněnou duši?

Dobře věděla, že takovou skvělou osůbku, jakou byla babi, už těžko někde najde. Bude jí souzeno zůstat zase sama. Jak jen dokáže žít bez vlídného slova, které pro ni babi měla každý den? Vždy, když se Valérie vracela z práce, snažila se přinést babi něco pro radost. Někdy jí jen tak natrhala na stráni kytici lučních květů, jindy jí koupila její oblíbený zákusek nebo nějaký bulvární časopis, aby si z něho mohly večer společně předčítat. Milovala ty chvíle, kdy spolu jen tak seděly u kávy a vyprávěly si. Babi dokázala všechny její chmury zahnat během chvilky. Kdo teď bude Valérii držet za ruku, když bude venku bouřka, které se Valérie přišerně bojí?

Když proběhl pohřeb, Valérie si pomalu začala balit svoje věci. Byl z ní bezdomovec a ona si musela hledat nějaké bydlení. Naštěstí na tom byla o trochu lépe, ale život bez babi si vůbec nedokázala představit. Proplakala celý týden.

Jednoho dne zazvonil u vrátek podivný pán v drahém obleku a představil se jako notář vyřizující pozůstalost. Valérie tušila, že asi bude muset proběhnout dědické řízení a že se pozůstalí brzy dostaví převzít svůj majetek. Jaké však bylo její překvapení, když zjistila, že babi žádné žijící příbuzné už nemá a veškerý svůj majetek odkázala Valérii.

Nestačila se divit a pořád měla pocit, že se jí to všechno jenom zdá. Zdědila nejen domeček, v němž s babi bydlela, ale k tomu ještě další dva

domy v Praze, které měla pronajaté nějaká firma, jež pravidelně platila dosti vysoké částky na účet, který měla babi v bance.

Valérie byla najednou bohatá. Když jí notář předal plnou moc k penězům na účtu a ukázal jí sumu, která nyní patřila jenom jí, Valérie málem omdlela. Tolik nul neviděla pohromadě od školy, kdy počítala složité matematické příklady.

„To musí být nějaký omyl,“ vykotala ze sebe konečně, když se notář zvedal k odchodu.

„Kdepak, tady to máte černé na bílém. Jo, a abych nezapomněl, tady je pro vás ještě nějaký dopis, který jsem měl předat po přečtení závěti.“

Podal Valerii zalepenou obálku a rozloučil se.

„Na... nashledanou,“ vykotala ze sebe konečně Valérie a nevěřicně si prohlížela obálku ve své ruce. Potom se sesunula na židli ke stolu a začala obálku opatrně otevírat, jako kdyby z ní mělo něco vyskočit. Pečlivě narovнала složený list papíru a začetla se. Když uviděla písmo babi Hájkové, slzy se jí vedraly do očí a vše viděla rozmazaně. Dopis byl napsán s veškerou pečlivostí. Stálo v něm:

Moje milovaná Valinko,

vstoupila jsi mi do života jako sluníčko a dala jsi mu zase na chvílku smysl. Všechny společné chvílky byly pro mě ty nejšťastnější a já se zase měla proč radovat. Žádný mladý člověk nedokáže ocenit společnost někoho blízkého, dokud sám nezestárne a nepocítí na vlastní kůži samotu stáří.

Byla jsi pro mě vším – dcerou, kterou jsem nikdy neměla, a oddanou přítelkyní a pomocnicí. Běž a užívej si života, dokud můžeš. Klidně rozfofruj všechny peníze, které jsem našetřila, za to, co tě učiní šťastnou. Já už si je do hrobu nevezmu. Tak běž a začni konečně žít podle svých představ. Ať to stojí, co to stojí!

S láskou Tvoje babi.

Valérie zírala na dopis a přes slzy téměř neviděla. Nejráději by za to babi objala. Mrzelo ji, že jí už nemůže ani poděkovat. Najednou byla jako v Jiříkově vidění. Nechápala, jak to před ní dokázala babi celou dobu skrývat a nic neříct. Žila tak skromně a Valérie si myslela, že nebude mít ani na pohřeb. Nakonec zjistila, že i ten si babi zaplatila předem, jen aby jí nepřidělávala žádné starosti.

Peníze daly Valérii volnost, kterou nikdy neměla. Dříve musela neustále myslet na to, jak přežít další týden s pár stokorunami v peněžence. Mohla si teď klidně dovolit, co se jí jen zlíbí. Najednou nebyla schopna rozumně specifikovat jediné přání, které by stálo za to. Neměla nikoho, kdo by jí mohl poradit. V práci opatrně od lidí vyzvídala, jaký by byl jejich sen, kdyby najednou zbohatli. Odpovědi byly nejrůznější, ale žádná, která by se jí hodila. Až na jednu tlustou paní, která si přišla vyzvednout již několikrát přešíváný kabát. Když jí Valérie položila stejnou otázku, neváhala s odpovědí ani chvíli:

„Jo, holka zlatá. To já kdybych vyhrála balík peněz a nemusela se ohlížet nalevo ani napravo, objednala bych se ihned někam na kliniku a nechala bych ze sebe udělat krásnou štíhlou mladou dámu. Každěj chlap by se za mnou otočil. To bych si opravdu moc přála. Ale takovou kliku já nemám.“

„To je ono!“ svitlo najednou Valérii. Celý dosavadní život byla za tlustou ošklivku, kterou nikdo nechce. Najednou má peníze a to znamená řadu možností, jak změnit svůj život od základů.

Náhle vše dostávalo zase smysl. Má sen, který si může splnit, a ona to určitě udělá. Musí, protože je tím vlastně babi zavázána. Vždyť ona to všechno našetřila jen kvůli ní.

Na konci pracovního dne se rozloučila se svojí šéfovou a oznámila, že už nepřijde. Aby zabránila zbytečným otázkám, oznámila jí, že se bude stěhovat pryč z města. Musí se prý postarat o nemocnou matku. Nechtěla, aby ji někdo zpovídal proč a nač.

Nemohla se dočkat, až přijde domů a bude si moct svůj plán v klidu rozmyslet. Po cestě koupila tu největší kytici bílých růží, jakou byla schopna unést, a zastavila se za babi na hřbitově, aby jí povyprávěla o svých záměrech. Moc se těšila, až to ze sebe všechno vypoví, jako kdyby byla babi naživu a mohly si o tom spolu vyprávět.

Když postavila růže do vázy a očistila hrob od smetí, posadila se na okraj a potichu babi všechno pověděla. Měla pocit, že ji babi slyší a že jí odpovídá a má z její zprávy stejnou radost jako ona sama.

Ze hřbitova se vrátila domů a zapálila svíčku u fotky babi Hájkové. Začala hledat v seznamu nějakou kliniku plastické chirurgie, ale seznam už byl starý a ona nemohla nic najít. Zavolala tedy na informační linku a nechala si vyhledat jednu z neznámějších klinik v Praze. Operátorka jí nadiktovala telefonní číslo.

Valérie neměla tu odvalu nechat se ihned spojit, a tak jen slušně poděkovala. Když zavěsila, ještě dlouho si prohlížela papírek s názvem a telefonním číslem kliniky. Sbírala kuráž. Přece jen je to změna na celý život. Opravdu to chce?

„Babi, co mám dělat?“ obrátila se prosebně k fotografii vystavené v sekretáři a převázané černou stuhou.

„Ničeho se neboj, děvenko. Nemáš co ztratit. Jestli to opravdu chceš, tak chyt' příležitost za pačesy!“ slyšela v duchu babi, jak ji hecuje a vesele se u toho usmívá.

„Tak já to tedy, babi, zkusím.“

Pohladila obrázek a usmála se na babi. „Ale slibte mi, že mě celou dobu budete držet za ruku,“ řekla nahlas.

Valérie se tedy na klinice objednala na konzultaci. Doufala, že to bude brzy, ale sestřička ji vyvedla z omylu. Tak musela čekat téměř měsíc, než mohla vyrazit do Prahy. Celá nespává konečně vstoupila do recepce kliniky. Všude byly bílé dekorace, aby bylo vidět, jak je tady čisto. Jen sem tam světle modré doplňky zdůrazňovaly linie stolku a informačního pultu. Modré záclonky kolem velikých oken vrhaly příjemný stín.

Valérie se ohlásila na recepci a sestřička v bílém tričku a světle modré sukni ji odvedla do čekárny specialisty, který jí byl přidělen po vyplnění dotazníku. Teď tady seděla spolu s několika dalšími ženami, které vypadaly jako modelky ze žurnálu. Každá se tvářila, jako když tam vůbec není. Soustředěně si hrály se svými mobily nebo listovaly v časopisech.

Valérie si neustále nervózně poposedávala. Měla pocit, že tam ani trochu nepatří. Jako by se dostala do jiného světa. Rozhlížela se kolem sebe a modlila se, aby už přišla na řadu. Bála se, že nevydrží takový psychický nápor a brzy uteče pryč.

Najednou se otevřely dveře a v nich stál mladý a velmi pohledný pan doktor. Vyslovil její příjmení a Valérie sebou cukla, jako kdyby ji právě přichytili při něčem nekalém.

Rychle popadla kabelku a vstoupila do ordinace. Doktor za ní zavřel dveře a vybídl ji, aby se posadila. Pak si sedl k počítači a něco natukal do klávesnice. Otočil se na Valérii a mile se na ni usmál.

„Tak co pro vás, dámo, mohu udělat?“ zeptal se příjemným sametovým hlasem.

Valérie ještě stále nechápala, že hovoří s ní, a rozhlédla se kolem sebe, jestli náhodou nemluví na někoho jiného.

„No, víte, pane doktore... já bych chtěla všechno komplet předělat,“ vykoktala ze sebe konečně.

Doktor se na ni vlídně usmál.

„Mohu se zeptat, jak rozsáhlý zákrok máte na mysli?“

„Kompletní,“ nenechala se Valérie rozhodit a trvala na svém.

Doktor viděl, že mu Valérie bude muset vše vysvětlit názorně, a proto se začal znovu vyptávat.

„Takže, abych to správně pochopil, myslíte kompletně celý obličej nebo celé tělo?“

„Úplně všechno, pane doktore. Už nechci vypadat takhle. Udělejte ze mě klidně někoho jiného. Ale ať to vypadá aspoň tak jako ty modelky v čekárně.“

Doktor se pousmál a začal vysvětlovat, co by to všechno obnášelo, jak dlouho by to trvalo a jak moc by to bylo náročné. Valérie pečlivě naslouchala. Už to vypadalo, že je to příliš mnoho zákroků a že se rozhodne ustoupit od svých plánů.

Když doktor skončil svoji řeč, jen na něho němě zírala. Konečně se probrala a povídá:

„Je mi jedno, co to bude stát, ale já to chci. Klidně tady budu bydlet třeba rok. Hlavně když ze mě uděláte hezkou ženskou,“ rozhodla rázně.

„Dobrá tedy. Ale abych vám tady něco nenasliboval, musíte nejprve projít několika předoperačními vyšetřeními a udělám si pár testů. Chci si být jistý, že tak rozsáhlý zákrok vaše tělo unese.“

„Pane doktore, mně už na ničem jiném nezáleží. Jestli mám umřít, tak ať jsem aspoň krásná.“

„Takhle nežertujte. To my tady nemáme moc rádi, víte?“

„Omlouvám se. Jen bych chtěla říct, že vám věřím. Budu spokojená se vším, co se bude jen trochu podobat normální ženské, za kterou se chlap otočí.“

„Tak to vám můžu předem slíbit. Udělám vše, co bude v mých silách, abyste byla opravdu spokojená.“

„Moc vám děkuju, pane doktore. A kdy se do toho dáme?“ vyzvíдалa nedočkavě.

„Nebojte se, bude to co nejdříve. Až budu mít pohromadě všechna vaše vyšetření a budou v pořádku, tak si domluvíme termín nástupu.“

Otočil se k obrazovce počítače a začal opět něco ťukat do klávesnice. Po chvilce se otočil zpátky na Valérii a podával jí složku papírů k vyplnění.

„Jakmile to budete mít všechno komplet, zavolejte. Domluví vám termín. Jestliže půjde všechno tak, jak má, tak bychom se mohli vidět přibližně v horizontu dvou týdnů. Co říkáte?“

Valérie se vznášela na obláčku. Popadla papíry a vyrazila z ordinace. Nemohla se dočkat, kdy už z ní doktor Vojtíšek udělá skutečně krásnou ženu.

Trvalo to skoro dva roky, než Valérie absolvovala všechny potřebné plastické operace, odsátí tuku a různé modelace nosu, brady a tváří. Naučila se, jak má správně jíst, cvičit a udržovat se ve formě. Když splaskly poslední otoky a zmizely modřiny v obličeji, nemohla se na sebe vynadívat. Dlouhé minuty postávala před zrcadlem a pečlivě se prohlížela. Zbývala jí už jen poslední nepatrná operace.

Za dobu pobytu na klinice se dokonce seznámila s několika modelkami, které pravidelně přicházely na různé úpravy obličeje či těla. Sama si tady připadala jako inventář. Ve volných chvílích, kdy si musela

dát pauzu a počkat, až otoky opadnou a jizvy se zahojí, pomáhala dokonce sestřičkám roznášet jídlo pacientkám nebo dělat jiné drobné úkony.

Personál si ji velice oblíbil. Žertovně jí začali říkat Mumie, protože byla permanentně zafačovaná, a ona sama si z toho často dělala legraci. Ve skutečnosti nikdo kromě personálu pořádně nevěděl, jak se vůbec jmenuje. Své jméno – Valérie - už nechtěla používat. Bylo příliš spjaté s její minulostí. Proto se sama představovala jako Mumie, když se jí někdo zeptal na jméno. Většinou se stalo, že na ni dotyčný chvíli nevěřícně civěl. Avšak když ho utvrdila v tom, že chce, aby jí tak říkali, více s tím neměl problém. Sama přemýšlela, jaké jméno by si teď nejlépe dala. Ona už není tou starou ošklivou a zoufalou Valérií. Je nová, jiná. A jako taková musí mít i jiné jméno! Hledala tedy, které by bylo nejlepší, ale stále nebyla s žádným spokojená.

Jednoho dne k nim na oddělení nastoupila nová pacientka. Když se jí Valérie představila jako Mumie, dotyčná se přeslechla a začala jí říkat Marie, a proto si jméno už ponechala. Jakmile se vrátí domů, bude se vydávat za Marii. Stejně ji nikdo nemůže poznat. Od této chvíle se tak začala sama představovat.

Pacientka, která pobývala ve vedleším pokoji, byla mlad'oučká modelka. Jmenovala se Helenka. Byla téměř dokonalá. Jen potřebovala trochu vylepšit poprsí. Jakmile k ní Valérie přišla, aby jí pomohla s obědem, protože se nemohla po operaci pořádně najíst, okamžitě se skamarádily.

Helenka jí vyprávěla, jak to chodí v modelingu a Valérie nemohla věřit vlastním uším. Přestože jí Helenka líčila, jak je všechno kolem úžasné, nedokázala tenhle pozlátkový život pochopit. Netušila, co všechno jsou lidi ochotni udělat pro peníze. Sama měla sice nyní peněz dost a dost, ale stále se cítila jako zloděj. Měla pocit, že ty peníze patří babi a ona na ně nemá právo, připadalo jí, jako kdyby je ukradla.

Valérie nikdy nemluvila o tom, proč je na klinice, a Helenka žila v domnění, že Valérie asi měla nějakou ošklivou nehodu a nyní ji dávají dohromady, aby zase vypadala jako člověk. Přišlo jí to tak samozřejmé, když viděla Valérii poprvé. Měla celý obličej schovaný pod obvazy a jen usměvavé oči vypovídaly o tom, že se tam někde skrývá mladé děvče.

Helence přišla Valérie příliš naivní v některých věcech, hlavně co se týkalo hovorů o sexu. Cítila, že se jim Valérie vždy vyhýbá, aby nemusela mluvit o sobě.

„Ty seš ještě panna?“ zeptala se jí jednou Helenka, protože jí bylo divné neustálé odbočování při povídání o sexu.

„Ne, nejsem. Jen s tím nemám dobré zkušenosti,“ uzavřela debatu Valérie.

„Někdo ti ublížil?“ vyzvídala Helenka dál.

„Jo, přesně tak,“ Valérie odvrátila zrak a při vzpomínce na Kůrku se jí udělalo špatně od žaludku. „Promiň, nerada o tom mluvím.“

Helenka už tedy více nevyzvíдалa a doufala, že se jí Valérie sama jednou svěří.

„Mám kamarádku, taky modelku. V dětství ji zneužíval její otčím. Děsný prase. Utekla, když jí bylo osmnáct. Byly jsme spolu v Americe, ale ona už se sem asi nikdy nevrátí. Máma se ho ještě zastávala,“ snažila se Helenka odlehčit situaci, aby Valérie pochopila, že takové věci se dějí i jiným lidem.

„Prasák! To si to nechala celou dobu líbit?“ rozčilovala se Valérie.

„Když neměla nikde zastání, pokusila se o sebevraždu. Pak ji zavřeli do blázince a měla od něho pokoj.“

„To je strašný. Chudák holka, to si moc nepomohla.“

„Říkala, že prý jí tam bylo líp než doma,“ pokračovala Helenka.

„Chlapi jsou fakt prasata, vid’?“

„Jo, zasloužili by, aby jim někdo udělal to samý.“

„Jednou se jim to vrátí,“ ukončila debatu Valérie a odešla přemýšlet do svého pokoje.

Po několika dnech byla Helenka propuštěna domů a Valerii bylo zase smutno. Jednoho dne seděla na terase a popíjela kávu z automatu. Všude kolem posedávali ostatní pacienti a povídali si se svými blízkými, kteří je přišli navštívit.

Když už téměř dopíjela svoji kávu a chystala se vrátit na pokoj, přivezla sestřička na terasu na vozíku nového pacienta. Byl to mladý chlapec, tak kolem pětadvaceti, a měl zavázané obě oči a hlavu. Ruce měl také obvázané a jen tam tak smutně seděl a dýchal svěží vzduch.

Valérii ho bylo líto, a tak si k němu přisedla blíž a dala se s ním do řeči. Mladík ihned roztál, jakmile uslyšel příjemný hlas.

„Je vám na pokoji smutno, co?“ zahájila hovor Valérie.

„Ano, nebaví mě to tam, když si nemůžu ani číst nebo koukat na televizi,“ odpověděl.

„Ráda vám s tím vypomůžu. Mimochodem jsem Marie.“

Natáhla k němu ruku, když vtom si uvědomila, jaké to bylo nesmyslné gesto.

„Jsem Josef, ale klidně mi jako všichni říkejte Pepo.“

„Dobrá tedy, Pepíčku,“ odpověděla Valérie.

„Máte příjemný hlas. Jste sestřička?“ zeptal se Pepík.

„Kdepak, pacientka. Jako vy.“

„Aha. Taky nehoda?“ vyzvídal Pepík.

Valérie honem nevěděla, zda má přiznat pravdu, ale raději rychle přitakala.

„Taky. Bohužel.“

„Doufám, že jste na tom lépe než já.“

„Jak se to vezme,“ povzdechla si Valérie, ale věděla, že to v životě nemůže Pepík pochopit, a tak raději honem dodala: „Ty oči se vám určitě zlepší. Co říkal doktor?“

„Prý je tady určitá naděje, ale nějak se tomu bojím uvěřit.“

„No, když to říká doktor, tak to bude dobrý. Musíte pevně doufat a ono se to povede. Opravdu. Mám s tím vlastní zkušenosti.“

„Jste milá, ale uvěřím tomu, až zase uvidím denní světlo.“

„Však se dočkáte. Mluvil jste o čtení, máte rád knížky?“

„Samozřejmě. Jsem hasič. Když mám šichtu a čekám na výjezd, tak si čtu. Už jsem toho přelouskal spoustu,“ posmutněl Pepík.

„Nebojte se, to chce jen čas. Jestli máte zájem, můžu vám zatím předčítat já. Teda jestli vás bude zajímat to, co čtu.“

„Mně je to jedno, mám rád skoro všechny žánry. Ale nejraději mám špionážní.“

„Tak to nebude problém. Mám tu pár knížek od Forsytha, jestli jste je ještě nečetl.“

„Jenom jednu a tu jsem právě začal. Když jsem byl na první stránce, zrovna nám pískli poplach. No a z něj už mě odvezli rovnou do nemocnice.“

„Nevadí. Večer přijdu, jestli teda můžu, a přinesu svoje knížky.“

„To bude skvělý, budu se moc těšit.“ Pepík se usmál a Valérie měla radost, že právě získala nového kamaráda.

Od teď si už bude říkat jenom Marie, aby konečně začala žít jiný život než dřív. Marie byla na jednu stranu ráda, že ji Pepík nevidí, protože i ona byla zrovna po rekonstrukci nosu. Její obličej byl opuchlý a hýřil barvami. Na rozdíl od Pepíka však bylo jasné, že brzy bude zase v pořádku. Pepík byl na tom mnohem hůř, čekala ho ještě spousta dalších zákroků.

Pepík si oblíbil její hlas a každý den se těšil, až za ním přijde a bude mu předčítat nebo si jen tak popovídají. Marie si Pepíka také zamílovala, ale vzhledem k tomu, že byl mezi nimi takový velký věkový rozdíl, brala ho pouze jako přítele a nenapadlo ji, že by na něho mohla někdy pohlížet jako na milence. Když odcházela, musela mu slíbit, že ho bude navštěvovat, aby mu bez ní nebylo tak smutno.

Jakmile ji doktor Vojtíšek propustil domů, běžela se nejprve rozloučit s veškerým personálem a nakonec s Pepíkem. Druhého dne po vizitě, kdy měla odcházet, uspořádaly pro ni sestřičky malou rozlučku. Byla z toho dojatá a opouštěla kliniku s těžkým srdcem. Najednou měla spoustu přátel a loučila se s nimi, jako by všichni byli její rodina.

Netušila, zda za to může její nový vzhled. Byla z toho tak trochu zmatená. Nikdy předtím si neuměla získat tak rychle přátele jako nyní. Dosud v ní všichni viděli jen šeredku. Kromě babi Hájkové. Ta v ní

spatřovala čistou duši od samého začátku, proto také první cesta Valérie vedla na hřbitov. Musela přece babi povyprávět, co všechno se přihodilo. Chtěla se jí ukázat, aby viděla, že její investice nevyšla nazmar.

„Jak se vám líbím, babi?“ vyptávala se šeptem a nakrucovala se nad hrobem, jako by si ji babi mohla lépe prohlédnout.

„Jsi krásná, děvenko, krásná. Nikdy bych tě nepoznala,“ slyšela vnitřní hlas, který promlouval za babi.

„Jsem vám tolik vděčná za to, co jste pro mě udělala.“

„Jsi teď konečně šťastná?“

„Jasně, babi. Jsem a moc. Jediné, co mi chybí k úplnému štěstí, jste vy. Stále na vás musím myslet. Jsem vaším dlužníkem.“

„Ale jdi, ty brepto.“ Valérie viděla přesně obrázek babi, jak se vždy ohrazovala proti tomu, když ji Valérie za něco pochválila nebo poděkovala. Babi to vždy brala jako samozřejmost.

„Mám nové jméno, babi. Jsem Marie. Líbí se vám?“

„Tak se jmenovala moje maminka. Je to moc krásné jméno, Valinko. Nech si ho.“

„Tak děkuju, babi. Brzy zase přijdu,“ naposledy se usmála na obrázek ve vitríně. Udělala na hrobě tři křížky, jako to dělávala její babička, a pomalu odcházela. Dnes poprvé opouštěla hřbitov šťastná. Měla radost, že je z ní nový člověk. Nová krásná mladá žena.